வடநாட்டில் ஒரு மொழித்திட்டம் - தமிழ்நாட்டில் மட்டும் மும்மொழித் திட்டமா? தொகுதிச் சீரமைப்பு -

இந்தித் திணிப்புச் சோதனையில் முதலமைச்சர் நிச்சயம் வெல்வார்!

சென்னை கிழக்கு மாவட்ட தி.மு.க. சார்பில் அமைச்சர் பி.கே.சேகர்பாபு முன்னின்று நடத்திய கழகத் தலைவர் பிறந்தநாள் பொதுக்கூட்டத்தில் முன்னாள் ஒன்றிய அமைச்சர் ப. சிதம்பரம் உறுதி!

சென்னை, மார்ச் 5-

சென்னை, கிழக்கு மாவட்ட தி.மு.க. சார்பில், மாவட்டச் செயலாளரும், இந்து சமய அறநிலையத் துறை அமைச்சருமான பி.கே. சேகர்பாபு, கொளத்தூர் தொகுதியில் முன்னின்று நடத்திய, கழகத் தலைவர் - முதல்வர் மு.க.ஸ்டாலின் அவர்களின் பிறந்தநாள் விழா மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்தில், ஒன்றிய முன்னாள் நிதி அமைச்சர் ப. சிதம்பரம் அவர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்புரையாற்றினார்.

இம்மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில் ப. சிதம்பரம் அவர்கள் ஆற்றிய உரை வருமாறு:-

கடந்த 10 நாட்களாக முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பேச்சு எழுத்து கடிதங்கள் - வீடியோக்களை எல்லாம் நான் பார்த்து வருகிறேன். 2021ல் ஆட்சிக்கு வந்தபோது இருந்த சூழ்நிலை 2026இல் அதே சூழ்நிலை இருக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்பும் அதே நேரத்தில், நம்முடைய பகைவர்கள் 2026இல் அந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்காக முயற்சி செய்கிறார்கள் என்பதைத்தான் இந்த 10 நாட்கள் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன.

இங்கே முடிந்துவிட்ட ஒரு போரை மீண்டும் தொடங்குகிறார்கள். இந்தப் போர் 1930களில் தொடங்கியது. 1965இல் இந்தப் போர் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. அந்தப் போர் நிகழும் என்று உணர்ந்ததாலோ என்னவோ... 1963ஆம் ஆண்டில் இருந்த அன்றையப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள், "15 ஆண்டுகளில் அரசியல் சாசனத்தின்படி இந்திதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் என்று சரத்து இருந்தாலும், இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் தொடரும் என்று நான் உறுதி கூறுகிறேன்" என்று சொன்னார். எவ்வளவு தீர்க்க தரிசனமான வார்த்தைகள் என்று பார்க்க வேண்டும். இந்தி ஆட்சி மொழி என்று அரசியல் சாசனம் சொல்கிறது. ஆனால் இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் கூடுதல் ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் என்று நான் உறுதி கூறுகிறேன் என்று சொன்னார். அதையும் மீறி 1965 இல் மொழிப்போர் வெடித்தது. மொழிப்போர் காலத்தில், நான் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவன். இந்திய பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தால், என்னுடைய வாழ்க்கைப் பாதை எப்படி அமைந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது; வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தேன்.

60 ஆண்டுகள் கழித்து இப்போது பிரச்சினையை எழுப்புவது ஏன்?

இன்று, ஏறத்தாழ 60 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்தப் பிரச்சினையை ஏன் எழுப்புகிறார்கள். யோசிக்க வேண்டும். 1965இல் முடிந்த பிரச்சினை; முடிந்ததாக நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினை; முடிய வேண்டும் என்பதற்காக பலர் சிறை சென்றார்கள்; பலர் உயிரிழந்தார்கள்; பலர் கல்வி தடைப்பட்டது; மிகப்பெரிய பிரளயம் தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டது. 60 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்தப் பிரச்சினையை ஏன் கிளப்புகிறார்கள். இப்போது, நாங்கள் எல்லாம் நாடாளுமன்றத்தில் இருக்கிறோம். இந்தி பேசுபவர்களைப் பார்த்து இந்தி பேசாதீர்கள் என்று சொல்வதில்லையே... இந்தி பேசினால் பேசிவிட்டு செல்லட்டும். கேட்க விரும்புபவர்கள் நாடாளு மன்றத்தில் மொழிபெயர்ப்பில் கேட்கலாம். கேட்க விரும்பாதவர்கள் மௌன படம் போன்று பார்க்கலாம்.

யாரையும் இந்தி பேச வேண்டாம் என்று நாம் சொல்லவில்லை; யாரையும் இந்தி படிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை; யாரையும் இந்தியில் எழுத வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை; வட மாநிலங்களில் பல மாநிலங்களில் இந்திதான் ஆட்சி மொழி, அது வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. நாம் என்ன சொல்கிறோம் என்றால், இந்தியை எங்கள்மீது திணிக்காதீர்கள். இரண்டு, மூன்று நிகழ்வுகள் இந்த 60 ஆண்டுகளில் நடந்து விட்டது. அது சரித்திர நிகழ்வுகள். சரித்திரத்தை யாரும் மாற்ற முடியாது. இப்படித்தான் உலகம் வளரும் மாறும் விரியும் என்றால், அதை யாரும் தடுக்க முடியாது; மறைக்க முடியாது.

ஒன்று, ஜவகர்லால் நேருவின் உறுதிமொழியை நம்பி 1965இல் மொழிப்போராட்டம் நடந்த போது, அன்றையப் பிரதமர் வரவில்லை; ஆனால், அன்றைய அமைச்சர் இந்திரா காந்தி சென்னைக்கு வந்து, "என் தந்தை கொடுத்த வாக்குறுதியை நானும் தருகிறேன்" என்று சொன்னார். அந்த வாக்குறுதி தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து வந்த அரசுகளால் ஏறத்தாழ காப்பாற்றப்பட்டது. பல அரசுகள் வந்தன. நரசிம்மராவ் அரசு வாஜ்பாய் அரசு - வி.பி.சிங் அரசு சந்திரசேகர் அரசு தேவகவுடா அரசு குஜ்ரால் அரசு இவர்களெல்லாம் அந்தப் பிரச்சினையை கிளப்பவில்லை. கிளப்பியதாக எனக்கு நினைவில்லை; உங்களுக்கு நினைவிருந்தால் சொல்லுங்கள்.

தேர்தலுக்காக பிரச்சினையை கிளப்புகிறார்கள்!

நரேந்திர மோடி அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து 11 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. 10 ஆண்டுகளாக கிளப்பாத பிரச்சினையை, 11வது ஆண்டில் ஏன் கிளப்புகிறார்கள்? இதையெல்லாம் ஆழமாக யோசிக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டு கிளப்புவதற்கு ஒரே காரணம், தமிழ்நாட்டில் அடுத்த ஆண்டு தேர்தல் வருகிறது. தமிழ்நாடு மிகப் பெரிய அரணாக தடையாக அவர்களுக்கு இருக்கிறது.

வடநாட்டில் இமாச்சல் பிரதேசத்தை தவிர, மேற்கு வங்காளத்தை தவிர, அனைத்து மாநிலங்களும் ஏறத்தாழ பாரதிய ஜனதா கட்சியின் ஆட்சி அல்லது அவர்களுடைய தோழமைக் கட்சிகளின் ஆட்சி. தென்னாட்டிற்குள் நுழைய முடியவில்லை; எத்தனை போர் படைகள் கொண்டு வந்தாலும் தென்னாட்டிற்குள் நுழைய முடியாது என்று அவர்களுக்கு தெரியும். கேரளாவில் நுழைய முடியவில்லை; எங்களுக்கும் இடதுசாரி அணிக்கும் கேரளத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், பாரதிய ஜனதா கட்சி நுழையக் கூடாது என்பதில் நாங்கள் ஒன்றாக இருக்கிறோம். ஆந்திராவில் நுழைய முடியவில்லை. கர்நாடகாவில் நுழைந்தார்கள்; ஆனால், அந்த மக்கள் அவர்களை தூக்கி எறிந்து விட்டார்கள். தமிழ்நாட்டில் நுழைய முடியவில்லை; நுழையவே முடியாது என்று அவர்களுக்கு தெரியும். எனவேதான் இந்தப் பழைய ஆயுதத்தை துருப்பிடித்த ஆயுதத்தை எடுத்து தீட்டி இந்தப் போருக்கு வருகிறார்கள்.

உலகமயமாக்குதல் தழுவிய இந்தியா ஆங்கிலத்தையும் தழுவியது. உலகமயமாக்குதலை ஆங்கிலத்தில் தவிர்த்து பார்க்க முடியாதே. உலகமயமாக்குதல் உலகத்தோடு இசைந்துதான் இந்தியப் பொருளாதார இயங்க வேண்டும் என்று ஏற்றுக் கொண்ட அதே நேரத்தில், ஆங்கிலத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டோம். ஆங்கிலம் வலுவடைந்திருக்கிறது. இந்தி நுழைந்ததால் ஆங்கிலம் பலவீனம் அடையவில்லை. வர்த்தகத்தில் அந்நிய நாட்டு உறவுகளில் - ஏற்றுமதியில், இறக்குமதில் அந்நிய நாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் இந்தியாவிற்கு வருவதில் இந்தியர்கள் வெளிநாட்டுக்குச் செல்வதில் ஆங்கிலம் அதிகரித்திருக்கிறது.

மக்கள் ஆங்கிலத்தின் தேவையை உணர்கிறார்கள்!

இரண்டாவது, அரசு உணர்வதைவிட பெற்றோர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இன்று பெற்றோர்கள் ஆங்கிலப் பயிற்சிப் பள்ளிகளை கேட்கிறார்கள். இங்கிலீஷ் மீடியம் பள்ளிக் கூடம் வேண்டும். ஆந்திராவிலோ, தெலுங்கானாவிலோ 60 பள்ளிகளை அரசு இந்த ஆண்டு அனுமதித்திருக்கிறது. 53 பள்ளிகள் ஆங்கிலப் பயிற்சி இங்கிலீஷ் மீடியம் பள்ளிகள். எனவே, மக்கள் ஆங்கிலத்தின் தேவையை உணர்கிறார்கள்.

மும்மொழிக் கொள்கை என்பது ராதாகிருஷ்ணன் கமிட்டியால் பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. ஆனால், இன்று சொல்கிறேன், ஊடகங்கள் இதை எழுத வேண்டும். ராதாகிருஷ்ணன் கமிட்டி பரிந்துரைக்கு பிறகு, இந்திய வரலாற்றிலேயே எந்த மாநிலமும் மும்மொழிக் கொள்கையை அமல் செய்ததே கிடையாது. தமிழ்நாட்டில் மட்டும் வற்புறுத்துகிறார்கள். வற்புறுத்துபவர்களின் முகலட்சணத்தை நான் சொல்கிறேன்.

மும்மொழிக் கொள்கை என்றால் என்ன? தேசிய கல்விக் கொள்கை என்று 2020இல் மோடி அரசு அறிவித்தது. அந்தக் கொள்கை என்ன சொல்கிறது? முதல் மொழி தாய் மொழி; இரண்டாவது மொழி ஆங்கிலம்; மூன்றாவது மொழியாக ஏதாவது ஒரு மொழியை கற்றுக் கொடுங்கள். கற்றுக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்கிறது. நான் கேட்கிறேன்; அமித்ஷா அவர்களைக் கேட்கிறேன்; தர்மேந்திர பிரதான் அவர்களைக் கேட்கிறேன். இந்தியாவில் எந்த மாநிலத்தில் தாய் மொழி - இந்தி. இரண்டாவது மொழி ஆங்கிலம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள், மூன்றாவது மொழியாக எந்த மொழியை, எந்த மாநிலம் கற்பிக்கிறது. இந்தியாவில் எந்த மாநிலமும் கற்பிக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் 52 கேந்திரிய வித்யாலயா பள்ளிகள் இருக்கிறது. சிவகங்கையில் ஒன்று, காரைக்குடியில் ஒன்று இருக்கிறது. சிவகங்கையில் பத்தாவது படித்து, பன்னிரெண்டாவது படித்த மாணவனின் மதிப்பெண் பட்டியலை நான் வைத்திருக்கிறேன்.

> இந்தித் திணிப்பு என்ற ஒரு சோதனை வந்திருக்கிறது. தொகுதி சீரமைப்பு என்ற சோதனை வந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு சோதனைகளையும் தனி மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழனாக தலை நிமிர்ந்து நின்று இந்த சோதனையில் வெல்லுவோம் என்று இந்த நேரத்தில் உறுதி எடுத்துக்கொண்டு, தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் இந்த முயற்சிக்கு தலைமை தாங்குவதை நான் வாழ்த்துகிறேன்.

ஒன்றிய அரசு பள்ளிகளிலேயே மும்மொழித் திட்டம் கிடையாது!

அந்த கேந்திரிய வித்யாலயாவில் பயிற்சி மொழி ஆங்கிலம். இரண்டாவது மொழி இந்தி அல்லது சமஸ்கிருதம். மூன்றாவது மொழியே கிடையாது. நான் சிவகங்கையில் கேட்டேன்; காரைக்குடியில் கேட்டேன்; தமிழ் ஆசிரியர் இருக்கிறாரா? தமிழ் ஆசிரியரே கிடையாது. தமிழ் ஆசிரியர்களையே இவர்கள் நியமிக்கவில்லை. பிறகு, மும்மொழித் திட்டம் எங்கே? மத்திய அரசு பள்ளிகளிலேயே மும்மொழித் திட்டம் கிடையாது. ஆங்கிலம், இந்தி அல்லது சமஸ்கிருதம்.

வடமாநிலங்களில் ஒரு மொழிக்கொள்கை!

வட மாநிலங்களில் அதைவிட மோசம். ஏழு, எட்டு மாநிலங்களில் ஹரியானா, ஹிமாச்சல் பிரதேஷ், உத்தரகாண்ட், உத்தரப் பிரதேசம், பீகார், சத்தீஸ்கர், மத்தியப் பிரதேசம், ஜார்க்கண்ட் இதில் ஒரு மொழிதான். ஒரு மொழிக் கொள்கைதான். பேச்சு மொழி இந்தி, ஆட்சி மொழி இந்தி, பயிற்சி மொழி இந்தி, பாட மொழி இந்தி. ஆங்கிலமே கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. இரண்டாவது மொழியே கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. மூன்றாவது மொழி தென்னாட்டு மொழி கற்பனைகூட செய்து பார்க்க முடியாது. பீகாரில், உத்தரப் பிரதேசத்தில் தெலுங்கு ஆசிரியரோ தமிழ் ஆசிரியரோ மலையாள ஆசிரியரோ ஒருவரைகூட நியமிக்கவில்லை. ஆங்கில ஆசிரியர்களே கிடையாது. வடநாட்டில் ஒரு மொழித் திட்டம். தமிழ்நாட்டில் மட்டும் மும்மொழித் திட்டமா? என நான் மத்திய அரசை பகிரங்கமாக குற்றச்சாட்டுகிறேன்.

நகர்ப்புறங்களில் இருக்கும் தனியார் பள்ளிகளில் ஓரளவு ஆங்கிலம் பேசுவார்கள்; நகர்ப்புறத்தை ஒட்டியிருக்கும் தனியார் பள்ளிகளில் ஓரளவு ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள்; ஊரகப் பகுதிகளுக்கு கிராம பகுதிகளுக்கு சென்றால், ஒரு பிள்ளைகூட ஆங்கிலம் பேச முடியாது; எழுத முடியாது. நீங்கள் இரண்டு மொழிக் கொள்கையை இரண்டு மொழிகளை கற்பிக்கவில்லை; ஒரு மொழியை கற்பிக்கிறீர்கள். தமிழ்நாட்டிற்கு மட்டும் மும்மொழித் திட்டம் என்று எந்த முகத்தோடு வந்து எங்களிடம் பேசுகிறீர்கள்.

பீகார் நிலைமை மோசம்!

பீகார் நிலைமை இன்னும் மோசம். ஏறத்தாழ 2 லட்சம் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இரண்டு லட்சம் பள்ளிகளுக்கான ஆசிரியர்களில், 56 சதவிகிதம் காலியிடங்கள்; ஆசிரியர்களே நியமிக்கவில்லை. 100 ஆசிரியர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் 44 ஆசிரியர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். கணிதப் பாடம், வரலாற்றுப் பாடம், பூகோளப் பாடம், விஞ்ஞானப் பாடம் இதற்கெல்லாம் ஆசிரியர்களே கிடையாது. தமிழுக்கா ஆசிரியர்களை நியமிக்கப் போகிறார்கள்? தெலுங்கிற்கா ஆசிரியர்களை நியமிக்க போகிறார்கள்? யாரை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று கேட்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் இந்தியை யாரும் எதிர்க்கவில்லை; இந்தித் திணிப்பைதான் எதிர்க்கிறோம். கேந்திரிய வித்யாலயா பள்ளிகளில் தமிழை கற்பிக்கவில்லை. மூன்றாவது மொழியை கற்பிக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் 642 சி.பி.எஸ்.இ. பள்ளிகள் இருக்கிறது. அதில் ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழி. இந்தி அல்லது தமிழ் என்று பழமொழிகளை கற்பிக்கிறார்கள். அந்தப் பிள்ளைகள் விருப்பப்படி படிக்கிறார்கள். அதில் கணிசமான பிள்ளைகள் இந்தி படிக்கிறார்கள். கணிசமான பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்கிறார்கள். ஜ.சி.எஸ்.இ. பள்ளிகள் 77. ஜ.பி.எம் பள்ளிகள் 8. அனைத்தும் ஒரே மாதிரிதான். மூன்றாவது மொழியை யாரும் கற்பிக்கவில்லையே. சி.பி.எஸ்.இ., ஐ.சி.எஸ்.இ. ஐ.பி.எம். எல்லாம் தனியார் பள்ளிகள். அதில் எல்லாம் மூன்று மொழியை கற்பிக்கவில்லையே.

மாணவ- மாணவியர்க்கு ஒரு மொழியில் அபார புலமை இருக்க வேண்டும்!

நீங்கள் கொஞ்சம் கொளத்தூரைத் தாண்டி கிராமத்திற்குச் செல்லுங்கள். கிராமத்தில் ஒரு பள்ளிக்கு செல்லுங்கள். நான் சிவகங்கை மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவன். நிறைய கிராமங்கள் இருக்கிறது. அந்தக் கிராமங்களில், உயர்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது; நடுநிலைப்பள்ளி இருக்கிறது; மேல்நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அந்த பள்ளிகளில், நூலகம் திறக்கிறோம்; விழாக்களில் கலந்து கொள்கிறோம். பெரும் பகுதி பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் சரளமாக பேசவோ, எழுதவும் முடியாது. அது உங்களுக்கே தெரியும்.

சென்னையிலிருந்தவர்கள் எல்லாம், சென்னையிலா பிறந்தார்கள்? இங்கேயே அவதாரமா? அனைத்து ஊரிலிருந்து வந்தவர்கள்தானே. பொங்கலுக்கு செல்கிறீர்கள்; தீபாவளிக்கு செல்கிறீர்கள். சென்னையிலிருந்து நெடுஞ்சாலை முழுவதும் வண்டி சென்று கொண்டே இருக்கிறது. ஊருக்குச் செல்லும்போது கேளுங்கள். எந்த கிராமப் பள்ளியில் இரண்டாவது மொழியை சிறப்பாக பேச, எழுத பயிற்சி கிடைத்திருக்கிறது? அது நம்முடைய குறை. அந்தக் குறையை நாம் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மட்டும் போதாது; ஆங்கிலமும் வேண்டும் என்று இரு மொழிக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்ட அரசுகள் தமிழ்நாடு அரசும் உட்பட. தமிழை மட்டும் செம்மையாக சொல்லிக் கொடுத்தால் போதாது; ஆங்கிலத்தையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்த வேண்டும். பள்ளிக் கல்வித்துறையை வற்புறுத்த வேண்டும். அவர்கள் இன்னும் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். இன்னும் பெரும் முயற்சி எடுத்து ஆங்கிலத்தில் சரளமாக பேச நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.

தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டும் மும்மொழிக் கொள்கை ஏன்?

மூன்றாவது மொழி எங்கே வந்தது? இந்தியா முழுவதும் மும்மொழிக் கொள்கை இல்லை என்றால், தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டும் ஏன்? அதுதான் கேள்வி. இதில்தான் முதலமைச்சருடைய திறனை முதலமைச்சருடைய ஆற்றலை முதலமைச்சருடைய முகத்தை நான் பார்க்கிறேன். இந்த மேடை யார் அமைத்தது? இந்து சமய அறநிலையத் துறை அமைச்சர். அவருக்குத் தெரியும் அவருடைய பாடல்; தமிழச்சிக்குத் தெரியும்.

மக்கள் கணக்கெடுப்பை நடத்தமாட்டார்கள்!

இன்னொரு சோதனை வந்திருக்கிறது. தொகுதி மறுசீரமைப்பு. இதிலும் மிகுந்த கவனத்தோடு இருக்க வேண்டும். 1931ற்கு முன்பே மக்கள் கணக்கெடுப்பு நடந்தது. 10 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கணக்கெடுப்பு நடந்தது. காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோது, ஒவ்வொரு 10 ஆண்டும் கணக்கெடுப்பு நடத்தும். கடைசி கணக்கெடுப்பு 1991இல் எடுத்தோம். 2021ல் எடுத்திருக்க வேண்டும். 2021இல் நரேந்திர மோடி அவர்கள் பிரதமந்திரி. ஆனால் கணக்கெடுப்பு நடத்தவில்லை. கேட்டால், அடுத்த வருடம்... அடுத்த வருடம்... கொரோனா வந்திருக்கிறது... அது வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். சரி.

2021க்கு பிறகு, 22 ஆகி 23 ஆகி 24 ஆகி 25 வந்துவிட்டது. கணக்கெடுப்பு நடத்தவில்லை. இந்த வருடமும் எடுக்க மாட்டார்கள். எப்படி சொல்கிறேன் என்றால், கடந்த வருடம் சென்சஸ் கமிஷனருக்கு பட்ஜெட்டில் நிதி ஒதுக்கியது ஏறத்தாழ ஆயிரம் கோடி ரூபாய். அவர் ஆயிரம் கோடி ரூபாயில் இந்தியா முழுவதும் மக்கள் கணக்கெடுப்பை எடுக்க முடியாது. 142 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். 142 கோடி மக்களுக்கு கணக்கெடுப்பை ஆயிரம் கோடியில் நடத்த முடியாது என்று கடந்த வருடமே சொன்னார். இந்த வருடம் கணக்கெடுப்பு நடத்துகிறோம் என்று கடந்த வருடம் சொன்னார்கள்.

நான் பட்ஜெட்டை பார்க்கும்போது, இந்த வருடம் ஆயிரம் கோடிக்கு மேலாக அவர் கேட்ட பணத்தை கொடுப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால், இந்த வருடம் 500 கோடி ரூபாய் தந்திருக்கிறார்கள். அதிலிருந்தே தெரிகிறது கணக்கெடுப்பு நடத்த மாட்டார்கள். என்பதை அன்றைக்கு நாங்கள் ஆழமாக பார்க்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், 2026இல் கணக்கெடுப்பு நடத்திய பிறகு, தொகுதி மறுசீரமைப்பு என்று அரசியல் சட்டம் சொல்கிறது. நாம் படித்தோமோ இல்லையோ, நரேந்திர மோடி படித்திருக்கிறார். 2026 இல் கணக்கெடுப்பு நடத்த வேண்டும். இந்தக் கணக்கெடுப்பு நடந்த பிறகு, தொகுதி சீரமைப்பு செய்ய வேண்டும். அதுதான் அரசியல் சாசனத்தின் 81வது பிரிவு, 82வது பிரிவு.

கணக்கெடுப்பை ஐந்து ஆண்டுகள் ஒத்திவைத்தார்கள்!

இந்த இரண்டு பிரிவின்படி, 2026க்கு பிறகு நடத்தும் மக்கள் கணக்கெடுப்பு அடிப்படையில் தொகுதி சீரமைப்பு செய்ய வேண்டும். எனவே 2026க்கு முன்பு மக்கள் கணக்கெடுப்பை எடுத்திருந்தால், பிறகு 2036 வரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டும். நான் சொல்வது புரிகிறதா? 2026க்கு முன்பு கணக்கெடுப்பு நடத்தி இருந்தால், 2026க்கு பிறகுதான் கணக்கெடுப்பு, பிறகுதான் தொகுதி சீரமைப்பு. 2026க்கு முன்பு கணக்கெடுப்பு நடத்தியிருந்தால், இன்னும் 10 வருடம் காத்திருக்க வேண்டும். 10 வருடம் தொகுதி சீரமைப்பு செய்ய முடியாது. எனவே, மத்திய அரசு கெட்டிக்காரத்தனம் என்று சொல்வேன். 2026க்கு பிறகு கணக்கெடுப்பு நடத்துவதற்காக, 5 ஆண்டுகள் கணக்கெடுப்பை ஒத்திவைத்தார்கள். இப்போது 2026க்கு பிறகு கணக்கெடுத்து, தொகுதி சீரமைப்புச் செய்வார்கள்.

அரசியல் சாசனத்தின் 81வது பிரிவு, 82வது பிரிவில் என்ன சொல்கிறது என்றால், மக்கள் தொகை அடிப்படை யில்தான் தொகுதியை பிரிக்க வேண்டும். இரண்டு கோடி பேருக்கு ஒரு நாடாளு மன்ற உறுப்பினர் என்றால், நான்கு கோடி பேருக்கு இரண்டு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் என்று ஒரு கணக்கு. இருபது லட்சம் பேருக்கு ஒரு நாடாளு மன்ற உறுப்பினர் என்றால், ஒரு கோடி பேருக்கு 5 நாடாளுமன்ற உறுப்பி னர்கள். இன்றைக்கு 543 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தியா வின் மக்கள்தொகை இன்றைக்கு 2025இல் ஏறத்தாழ 145 கோடி. 145 கோடிக்கு 543 பேர் என்றால், உத்தேசமாக மனக் கணக்காக சொல்கிறேன், 20 இலட்சம் பேருக்கு ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்.

1971 கணக்கெடுப்பின்படிதான் இன்றைக்கு பிரித்திருக்கிறார்கள். நமக்கும், பாண்டிச்சேரிக்கும் கணக்கு சுலபமாக சொல்வதற்காக இரண்டையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள், 40 இடங்கள்; உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு 80 இடங்கள்; ஒன்றிணைந்த பீகாருக்கு 50 இடங்கள். இப்போது பீகாரைப் பிரித்த பிறகு, பீகாருக்கு 40 இடங்கள். மகாராஷ்டிரா விற்கு 48 இடங்கள் என்று பிரித்திருக்கி றார்கள். இது 1971 மக்கள் கணக்கெடுப்பு பிரித்து, தேர்தல் கமிஷன் அறிவித்திருக்கிறது. அதில் ஒன்றும் சங்கடமில்லை.

அமித்ஷா சொல்வது என்ன?

புதிய மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புப்படி தொகுதி சீரமைப்பு செய்தால் என்ன ஆகும் என்பதை நீங்கள் தெளிவாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உத்தரப் பிரதேசத்தின் இன்றைய மக்கள் தொகை 2023 கணக்குப்படி 23 கோடியே 57 லட்சம். தமிழ்நாடு புதுச்சேரியின் மக்கள் தொகை 7 கோடியே 69 லட்சம். நமக்கு 40 இடங்கள் என்றால், அந்த கணக்கெடுப்புப்படி அவர்களுக்கு 120 இடங்கள். இப்போதே நம்முடைய குரல் கேட்பது கிடையாது. 120 பேர் உத்தரப் பிரதேசத்தில் இருந்து வந்துவிட்டால், நம்முடைய குரல் அமுங்துமா? அழுந்தாதா?

543 உச்சவரம்பு என்றால், அதற்குள் எவ்வாறு அடக்க முடியும்? அவர்களுக்கு 40 இடங்களுக்கு அதிகம் கொடுத்தால், 543 இடங்களுக்குள் அடக்க முடியாதல்லவா...? அதற்காகத்தான் தீர்க்க தரிசனத்தோடு நரேந்திர மோடி 848 பேருக்கு கட்டத்தை கட்டிவிட்டார். எனவே, 848 பேரில் அவர்களுக்கு 120, நமக்கு அதே 40 என வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அதைத்தான் அமித்ஷா சொல்கிறார். அமித்ஷா சொல்கிறார், தமிழர்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள். நான் சொல்வதை நம்புவார்கள் என்று நினைக்கிறார். உங்கள் எண்ணிக்கை குறையாது என்று சொல்கிறாரே தவிர, உத்தரப் பிரதேச எண்ணிக்கை கூடாது என்று சொன்னாரா? சொல்ல வில்லையே...? நமக்கு அதே 40. மக்கள் கணக்கெடுப்புப்படி மறுசீரமைப்பு செய்தால், உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு 120 ஆகிவிடும்.

மிகப்பெரும் பேராபத்து!

பீகார் மக்கள் தொகை 12 கோடி 68 லட்சம். பீகார் கணக்கெடுப்புப்படி, இதே 40 நமக்கு என்றால், பீகாருக்கு இப்போது 40 இருப்பது, 65 ஆகிவிடும். மகாராஷ்டிரா 12 கோடியே 64 லட்சம். நமக்கு 40 என்றால், மகாராஷ்டிராவிற்கு இன்றைக்கு 48, அவர்களும் 65க்கு சென்று விடுவார்கள். நீங்கள் 543 சபையிலேயே 40 குரல் ஓரளவிற்குதான் கேட்கிறது. தமிழச்சி பேசினார்கள் என்றால், கனீர் என்று கேட்கிறது. 848 பேரில் 40 பேர் எந்த அளவிற்கு கேட்கும். எத்தனை நிமிடம் பேச விடுவார்கள்? ஒரு கட்சிக்கு என்ன நேரம் கிடைக்கும்?

இப்போது காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஐந்து, ஆறு மணி நேரம் விவாதம் என்றால், ஒரு மணி நேரம் கிடைக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு 30 நிமிடம் கிடைக்கிறது. 848 பேருக்கு 5, 6 மணி நேரத்தை பகிர்ந்து தர வேண்டும் என்றால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு 15 நிமிடம்தான் கிடைக்கும். இதெல்லாம் மிகப்பெரும் பேராபத்து.

இதில் இன்னொரு பேராபத்து இருக்கிறது. ஒரு கட்சி, வடநாட்டில் - உத்தரப் பிரதேசம், பீகார், மத்தியப் பிரதேசத்தில் வெற்றி பெற்றாலே ஆட்சி அமைத்துவிடும். தமிழ்நாட்டில் தேர்தலுக்கே வர வேண்டாம். தமிழ்நாட்டில் பாரதிய ஜனதா கட்சி போட்டியிடாவிட்டால் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆனால், தமிழ்நாட்டில் தேர்தலுக்குள் நுழையாமலேயே தமிழ்நாட்டில் தேர்தல் களத்திற்குள் நுழையாமலேயே ஆட்சி அமைத்துவிடலாம். அவ்வாறு ஆட்சி அமைத்து விட்டார்கள் என்றால், தமிழ்நாட்டின் குரல் யார் கேட்பார்கள்? உன் ஆதரவும் வேண்டாம்; உன் ஓட்டும் வேண்டாம்; அதைத்தானே செய்வார்கள்.

அமெரிக்காவின் ஆணவத்திமிர்!

இன்றைக்கு தொலைக்காட்சியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. உக்ரைன் அதிபர் ஜெலன்ஸ்கியை எந்த அளவிற்கு அமெரிக்க ஜனாதிபதியும், துணை ஜனாதிபதியும் அவமதித்தார்கள் என்பதை பாருங்கள். தயவு செய்து பாருங்கள். சி.என்.என்., பி.பி.சி.யில் நாள் முழுவதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் ஜனாதிபதியை வைத்துக்கொண்டு, அவரை அவமதித்து, வெள்ளை மாளிகையை விட்டு வெளியே செல் என்று சொல்லும் அளவிற்கு இன்று அமெரிக்க ஆணவத் திமிர் இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டுக்கு என்ன மரியாதை கிடைக்கும்?

இன்றைக்கு நம்முடைய தென்னாட்டு முதலமைச்சர்கள் - ஆந்திரா, தெலுங்கானா, கேரளா, தமிழ்நாடு சென்றார்கள் என்றால், பொன்னாடை கொடுக்கிறார்கள். ஏதோ மரியாதையாக உட்கார வைக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய வாக்கு வேண்டாம்; ஓட்டு வேண்டாம்; சீட்டு வேண்டாம் என்ற நிலைமை வந்தால். தென்னாட்டு முதலமைச்சர்களுக்கு என்ன மரியாதை கிடைக்கும்? வெள்ளை மாளிகையில் ஜெலன்ஸ்கிக்கு நடந்ததுதான் தென்னாட்டு முதலமைச்சர்களுக்கு நடக்கும். எனவே இந்தத் தொகுதி சீரமைப்பு என்பது, மிகப்பெரிய கத்தி நம்முடைய கழுத்தில் தொங்குகிறது. நமக்கு 40 என்றால், அவர்களுக்கு 80 இருந்தால் சரி. நமக்கு 40, அவர்களுக்கு 120 என்றால், அது சரியல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால், முழுமையாக மக்கள் தொகை அடிப்படையில் தொகுதி சீரமைப்பு செய்தால், நமக்கு 40க்கு குறையும்; அவர்களுக்கு 120 க்கு அதிகமாகும்.

காரணம் என்ன? நம்முடைய மக்கள் தொகை ஒரு நிலைக்கு வந்துவிட்டது. ஒரு பெண் எத்தனை குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்வார் என்பதை பொறுத்துதான் மக்கள் தொகை. ஒரு பெண் ஒரு தம்பதி. இரண்டு குழந்தை களைப் பெற்றுக் கொண்டால், அந்த மாநிலத்தின் அந்த நாட்டின் மக்கள் தொகை